

Miljødirektoratet

Deres referanse 2026/2372
Vår saksbehandler Hanne Lekva
Vår dato 27.03.2026

Høringsinnspill Offshore Norge – Høring av Nasjonal avfallsplan og avfallsforebyggings- program

Offshore Norge viser til høring av nasjonal avfallsplan datert 09.02.2026 hvor Miljødirektoratet ber om innspill til forslag om ny nasjonal avfallsplan og program for avfallsforebygging for perioden 2026-2031.

Miljødirektoratet presiserer i invitasjonen at de ønsker innspill om eventuelle feil, mangler og vurderinger som er gjort og at innspill om *ny avfallspolitikk* ikke vil bli vurdert, siden avfallspolitikk dekkes av andre dokumenter, som stortingsmeldinger og nasjonale strategier.

Offshore Norge ønsker på den bakgrunn å kommentere på de delene av planen som omfatter petroleumsvirksomheten til havs.

Hovedkommentar:

Vi mener den overordnede konklusjonen om at Norge framover vil ha tilstrekkelig kapasitet for sluttbehandling av avfallsstrømmen oljeholdig vann – basert på redusert volum og forventet ny kapasitet i 2026 - ikke medfører riktighet. Denne konklusjonen finnes både i Samandraget, i kap. 3.7 og i kap. 5.1.1.

Det er pr. mars 2026 ikke startet bygging av ny avfallshåndteringskapasitet i Norge for denne avfallsstrømmen. Erfaring fra bransjen de siste årene er at det vil ta tid før denne type anlegg er i drift på en tilfredsstillende måte i tråd med krav i regelverk og tillatelse. Det er en rekke faktorer som må falle på plass for å få til en utvidelse av denne størrelsesordenen. En forventer ikke at ny kapasitet er fullt tilgjengelig før tidligst om 2-3 år. Dette vil føre til at det fortsatt vil være behov for eksport av oljeholdig vann fra petroleumsvirksomheten til havs for å unngå stopp i olje- og gassproduksjonen fra norsk sokkel.

Offshore Norge engasjerte i 2025 DNV til å vurdere behov og kapasitet for behandling av oljeholdig avfall fra petroleumsvirksomheten til havs. Konklusjonen i denne [rapporten](#) er at det ikke er tilstrekkelig kapasitet i Norge for behandling av oljeholdig vann. [Link](#) Rapporten

estimerer behandlingskapasiteten for oljeholdig vann til 290 000 m³ og behovet til 290 000 – 318 000 m³. Den reelle underkapasiteten vurderes til 100 000 m³.

Følgende punkter er avgjørende i vurdering av kapasitet:

- Avfallsstrømmen oljeholdig vann er ikke en kontinuerlig avfallsstrøm. Generering av denne avfallsstrømmen henger tett sammen med bore- og brønnaktivitet og fører til kortvarige høye volum og dermed stor variasjon i behov av daglig avfallshåndteringskapasitet.
- Slike topper kan motvirkes med mellomlagringskapasitet, men slik kapasitet er også begrenset og er ikke tilstrekkelig for å kompensere for volumtopper.
- Avfallsstrømmen oljeholdig vann kan ha ulike egenskaper avhengig av hvilke borevæsker og kjemikalier som benyttes. For oljeholdig vann med høyt saltinnhold, høyt organisk innhold eller vanskelig nedbrytbare komponenter vil oppholdstiden i avfallshåndteringsanleggene gå opp og dermed redusere den daglige behandlingskapasiteten.
- Det er verdt å merke seg at det ikke nødvendigvis er samsvar mellom et anleggs kapasitet beskrevet i tillatelsen og den reelle behandlingskapasiteten. Eksempelvis har SAR Treatment på Mongstad tillatelse og teoretisk kapasitet til å behandle totalt 240 000 m³, men det er kun ca. 50 % av den teoretiske kapasiteten som er mulig å benytte.
- Hovedbegrensningen for kapasitetsutnyttelsen ligger ofte i biologiske rensetrinn. Det forventes økende volum av fraksjoner som er spesielt utfordrende for biologiske rensetrinn pga. økende aktivitet knyttet til nedstenging av brønner, slik at faktisk kapasitet kan bli enda lavere fremover.
- For enkelte avfallstyper er det per i dag ikke behandlingsmuligheter ved norske anlegg, f.eks. vandig avfall som inneholder råolje eller kondensat med lavt flammepunkt. Det er ikke avklart om den nye planlagte kapasiteten vil kunne håndtere denne typen avfall.

Det er altså ikke tillatelsen som sier hvor mye kapasitet som er tilgjengelig, men den reelle behandlingskapasiteten. Det er viktig at det kommer fram hva som er realistisk å oppnå innenfor rammen av eksisterende og nye aktører.

Spesifikke kommentarer:

Kap. 1.2.9 Grensekryssforordningen

- Det framstår som om unntaks kriteriene for å få tillatelse til å eksportere avfall til sluttbehandling er på plass: *«Det stilles nye vilkår for forsendelser av avfall til sluttbehandling, slik at de kun tillates dersom vilkårene er oppfylt. Blant annet må en kunne vise til at det ikke er teknisk mulig eller økonomisk levedyktig å gjenvinne avfallet, og at det ikke er teknisk mulig eller økonomisk levedyktig å sluttbehandle avfallet i opprinnelseslandet.»* Vi ønsker at det presisere at unntakskriteriene ikke er på plass, at det kun er laget overordnede rammer for å gi slike tillatelser. Tidsplanen for å få på plass kriteriene er satt til mai 2027. Dette skaper usikkerhet for bransjen. Vi viser for øvrig til vårt høringsvar av 19.05.2025 til høring av ny grensekryssforordning: [Link](#)

Kap. 2.4.6: Avfall fra petroleumsvirksomhet til havs offshorevirksomhet

- Anbefaler å endre setningen: «*Brukt borevæske blir i mange tilfeller oppgradert og ombrukt.*» Foreslår følgende: Brukt borevæske som ikke kan ombrukes og som må kasseres, sendes til land for avfallsbehandling.
- Setningen «*Det ble i 2024 ilandført i underkant av 290 000 tonn farlig avfall til behandlingsanlegg på land, en markert nedgang sammenlignet med toppåret 2016 hvor det ble levert i underkant av 530 000 tonn.*» er misvisende. En gjennomgang av Footprint data viser at det desidert største enkeltbidraget av avfall fra et offshorefelt er bidraget fra Trollfeltet (i 2016 ca. 207 000 tonn. Dette stammer fra brønnopprensingsvann som i årsrapportene i perioden for 2011 til 2017 ble rapport som avfall produsert på Trollfeltet. Disse vannmengdene fra brønnopprensing ble i hele denne perioden eksportert til Danmark og dermed ikke behandlet på norske behandlingsanlegg som antydnet i rapporten.

Etter en juridisk avklaring av Miljødirektoratet der man slo fast at brønnopprensvann produsert igjennom rørledningsnettene ikke ble ansett som avfall produsert offshore, ble praksis med avfallsrapportering av dette vannet fra offshore installasjoner avsluttet, og avfallet ble fra 2018 til 2023 rapportert som produsert på Mongstad.

Kurven som vises på s. 49 bør derfor justeres og man bør trekke fra avfall fra brønnopprensing i perioden fra 2011- 2017 dersom man ønsker å vise utviklingen av avfall produsert offshore. Offshore Norge mener at kurven på s. 49 lett kan oppfattes som om nivåene av avfall var høyere før enn nå, og dermed gi inntrykk av at norske anlegg har hatt kapasitet til å behandle mer vann tidligere enn nå. Dette medfører ikke riktighet. Mengder brønnopprensingsvann som bør trekkes fra kurven i årene fra 2011 til 2018 er hhv: **2011:** 40 000 T, **2012:** 95 000 T, **2013:** 120 000 T, **2014:** 73 000 T, **2015:** 120 000 T, **2016:** 194 000 T, **2017:** 120 000 T.

I tråd med kommentarene over så må teksten i setningen «*Volumene har de seinere år ligget på mellom 120 000 og 180 000 tonn (2018-2022)*» justeres. Dette volumet har, som vi har dokumentert i kommentarene over, blitt produsert fra 2011- 2022 og er derfor betydelig større (totalvolum) enn det kommer frem i rapporten.

- Foreslår at det inkluderes tekst som beskriver at bransjen jobber for å minimere avfallsmengder og behandle stadig mer til havs i tråd med nærhetsprinsippet. Dette er en uttalt strategi fra flere selskaper og vi mener det er relevant å ta med i en nasjonal avfallsplan. Petroleumsvirksomheten til havs representerer store mengder avfall og avfallsreduksjon til havs vil ha stor betydning for behovet for avfallshåndteringskapasitet til lands.

Kap. 3.7 Anlegg for behandling av oljeholdig avfall fra petroleumsvirksomhet til havs offshorevirksomhet

Bruk av begrepet spillolje i setningen: «Anleggene behandler blant annet borekaks, borevæske og oljeforurensset vann (slop), vanligvis ved å separere vann, spillolje og tørrstoff. Tørrstoffet som deponeres på deponi for ordinært avfall, må oppfylle kriterier til tillatt innhold av miljøfarlige stoffer. Vannfraksjonen renses før utslipp til resipient, og spilloljen går primært til forbrenning i Norge eller eksporteres til utlandet» er upresist og kan forveksles med spillolje fra landbasert industri. Betegnelsen bør derfor endre til «oljefraksjon».

Foreslår også å vise til at oljefraksjonen i stadig større grad gjenbrukes ved å endre den siste setningen til: *Vannfraksjonen renses før utslipp til resipient, og oljefraksjonen går til forbrenning i Norge, eksport til utlandet eller til gjenbruk i borevæsker.*

5.1.1 Avfall fra petroleumsvirksomheten til havs

- Kommentartil avsnittet: «Ved åpning av produksjonsbrønner (oppstart av nye brønner eller vedlikehold av eksisterende brønner) produseres store volumer av brønnopprenskingsvann som inneholder kompletteringsvæsker og andre tekniske væsker. Disse består typisk av salter, partikler og kjemikalier (f.eks. emulgatorer, korrosjonsinhibitorer og monoetylenglykol (MEG)). Behandling av brønnopprenskingsvann krever lang oppholdstid i behandlingsanlegget på land, og dette reduserer behandlingsskapasiteten. I tillegg oppstår fraksjonen i store volum over korte perioder. Det medfører at Miljødirektoratet ikke har sikker informasjon om hvorvidt mellomagringsskapasiteten er tilstrekkelig.»

Dette er avfallstyper som oftest har lavt flammepunkt og må i dag eksporteres til sluttbehandling. Det er i tillegg for liten tankkapasitet til mellomagring av denne type avfall, da det er egne krav til lagringsforholdene til avfall med lavt flammepunkt. Dette må tas med i beskrivelsen.

- Kapasitet for håndtering av kvikksølv må adresseres og det må sikres mulighet til å sluttbehandle denne typen avfall fra petroleumsvirksomheten til havs. Avsnittet «I forbindelse med økt avviklingsaktivitet på sokkelen, kan det forventes en økning i antall utrangerte offshoreinnretninger til opphogging, avfall fra plugging av brønner og kvikksølvholdig avfall fra kontaminerte rør og prosessutstyr. Et viktig tiltak for å redusere mengden kontaminert stål i framtida, er å fjerne kvikksølvet så tidlig i prosessen som mulig. I dag fjernes kvikksølv først i prosessanleggene på land.» fokuserer på tiltak for å redusere fremtidig kvikksølvkontaminering. Kvikksølv fjernes i dag i liten grad fra brønnstrømmen til havs. Kvikksølv har derfor gjennom hele produksjonsperioden fulgt med petroleumssfraksjonene gjennom prosesseringsanleggene og ført til kontaminering av stål. Kapasitet for å avhende kvikksølv-kontaminert stål er ikke tilstrekkelig i Norge i dag. Nasjonal avfallsplan bør adressere behov for framtidig behandlingsskapasitet for denne fraksjonen.

Det står videre i avsnittet: «Miljødirektoratet har ikke informasjon om hvorvidt Norge vil ha kapasitet til å behandle alt utrangert offshoreavfall nasjonalt.» Framover vil det bli viktig at det legges planer for håndtering av avfall som kommer fra decommissioning aktiviteter. Det vil i den forbindelse også være viktig med fokus på og tilrettelegging for sirkularitet. Offshore Norge har sammen med Universitetet i Bergen utarbeidet rapporten: «Avvikling og sirkulærøkonomi» [Link](#). Denne rapporten fokuserer på hvordan regelverksutvikling kan bidra til økt sirkularitet.

- Kapasitet for håndtering av NORM-avfall bør også adresseres i dette kapitlet. Per i dag er det ikke på plass nødvendig kapasitet for sluttdeponering av NORM-avfall. Vi registrerer at det er beskrevet i forordet at radioaktivt avfall ikke er omtalt fordi radioaktivt avfall ikke er omfattet av rammedirektivet om avfall. Vi anbefaler likevel at manglende kapasitet for NORM-avfall omtales i nasjonal avfallsplan.

5.1.2 Annet organisk avfall og POPs-avfall til høy-temperatur forbrenning

Det er oljeindustrien oppfatning at nasjonal forbrenningskapasitet for organisk avfall tilgjengelig for oljeindustrien er underdimensjonert.

Det argumenteres her med at undersøkelser viser at det er en underkapasitet på ca. 10 000 tonn som ikke kan behandles i Heidelberg roterovn i Brevik. I et marked med overflod av kaloririkt avfall opplever avfallskontraktører at det kan velges vekk avfall som krever høytemperaturforbrenning, men som ikke er energirikt nok til fordel for annet kaloririkt avfall. For avfall fra petroleumsindustri som stammer fra prosess- og raffineridelen av virksomheten vil det genereres hydrokarbonholdig avfall med innslag av POPS-avfall. Underkapasiteten for nasjonal forbrenning av farlig avfall generelt er også kommentert i DNV-rapporten.

Det vises også til tabell 20 s. 68 der det gis en total oversikt over interkommunale og private forbrenningsaktører med tillatelse til å forbrenne farlig avfall. Denne tilleggskapasiteten til forbrenning av farlig avfall i interkommunale kombinasjonsanlegg oppleves i stor grad å være uutnyttet. Noe som igjen betyr at avfall som burde kunne forbrennes nasjonalt må eksporteres for avhending.

Med vennlig hilsen
Offshore Norge

Benedicte Solaas
Direktør, Klima og miljø